

Hồn Lìa Khỏi Xác

Há miệng cho hồn văng lên muôn trượng,
Chơi vui trong khí hậu chín từng mây.
Ánh sáng lại sẽ tan vào hư lãng,
Trời linh thiêng; cao cả gọi nồng say...

Vì không giới, nơi trầm hương vắng lặng,
Nên hồn bay vùn vụt tới trắng sao,
Sóng gió nổi rừng rừng như địa chấn,
Và muôn vạn thần phách ngã lao đao.

Cả hơi hám muôn xưa theo ám ảnh,
Hồn trơ vơ không biết lạc về đâu?
Và vương phải muôn vạn tình khí lạnh,
Hồn mê man bất tỉnh một hồi lâu.

Rồi sáng sớm bay tìm muôn tử khí,
Mà muôn sao xa cách cõi hoang sơ.
Hồn cảm thấy bụi ngùi như róm lệ,
Thôi hồn ơi, phiêu lạc đến bao giờ!

Hồn hãy thoát ly ra ngoài tâm tưởng
Là hồn đừng nghĩ ngợi đến hồn trong,
Cứ để mặc hồn ngoài bay lượn vương,
Ngao du cùng khắp cõi trí mệnh mông.

Xác ta sẽ hút bao nguồn trắng loạn,
Ngắm vào trong cơ thể những hoa hương,
Và sẽ thở ra toàn hơi thở sáng,
Để trên cao, hồn khỏi lộn màu sương.

Rồi hồn ngắm tử thi hồn tan rã,
Bốc thành âm khí loãng nguyệt cầu xa.
Hồn mất xác, hồn sẽ cười nghiêng ngả,
Và kêu rêu thảm thiết khắp bao la...

Ôi hồn thiêng liêng không hề chết đặng,
Làm sao hồn chẳng hiểu nghĩa vô biên.
Ngày tận thế là ngày tán loạn,
Xác của hồn, hồn của xác y nguyên.

Đêm nay ta khắc hồn ra khỏi miệng,
Để cho hồn đỡ bớt nỗi bi thương.
Nhưng khôn nổi xác ta đành câm tiếng,
Hồn đi rồi, không nhập xác thể lương.

Hàn Mạc Tử